

ROMAAN

TUND-
MATU

VICTORIA HELEN
STONE

Originaali tiitel:
Victoria Helen Stone
Jane Doe
2018

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

See on ilukirjanduslik teos. Nimed, tegelased, organisatsioonid, kohad, sündmused ja juhtumid on autori kujutlusvõime vili ning neid kasutatakse ilukirjanduslikul eesmärgil. Igasugune sarnasus tegelike inimestega, elavate või surnutega, ja tegelike sündmustega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Evi Eiche
Toimetanud Evi Laido
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Faceout Studio (Derek Thornton)

Text copyright © 2018 by Victoria Helen Stone. All rights reserved.
This edition is made possible under a license arrangement originating with Amazon Publishing, www.apub.com, in collaboration with Synopsis Literary Agency.
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2020.

E05381920
ISBN 978-9949-82-605-6

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest
www.ersen.ee

See raamat on J-le ja kõigile teistele, kellel seda on vaja.

Peatükk 1

Ma hooan hetke, kui ta mind esimest korda märkab. Kaks põgusat pilku kontorisse tööle tulnud uuele tüdrukule. Mina, vastupidi, ei pane teda üldse tähele. Näitan seda igati välja.

Ta on mees, kellele meeldib mõelda, et tema käes on kontroll. Ta kardab tugevaid naisi. No kuidas sa kontrollid söakat tüdrukut? Seega vaatan ainult läbi ripsmete ja hoian pilgu maas, oma tööl.

Töö ei nõua erilist keskendumist. Minu tegeliku mineviku kohta pole mingeid tõendeid CV-s, mille siia kontorisse tõi, kuid oma töö jaoks olen tänu juurakraadile ja kuue aasta pikkusele kogemusele liiga kvalifitseeritud. Sellegipoolest on andmesisestus rahustav. See pakub rahuldust viisil, mida õiguslane töö ei paku. Ma sulandun selle rütmi ja ignoreerin meest täielikult.

Steven Hepsworth pole boss, vaid klassikaline keskastmejuht. Ta näitab üles suurt austust ülemuste vastu. Ta teeb oma tööd korralikult. Tal on ärijuhtimises magistrikraad, ta on valgenahaline ja klassikaliselt kena, nii et elus läheb tal hästi. Suurepärase jahisaak.

Eile, kui Steven kontoris ringkäigul oli, märkasin tema sündimatult head välimust. Ta kasutab juustes liiga palju geeli, kuid naeratab palju ja need naeratused on ehedad. Tema pruunide silmade soojus kutsub sind lähemale. See tõmbab tähelepanu

kõrvale tema veidi taanduvalt lõualt. Inimestele ta meeldib. Teised naised kontoris flirdivad temaga, kui ta nendega räägib. Ta on tore mees.

Keegi toob mulle sisestamiseks hunniku andmeid ja ma lükkan Steven Hepsworthi ülejäänud päevaks oma mõtetest välja.

Ma hakkan temaga flirtima nagu teisedki naised. Aga hiljem.

Peatükk 2

Steven leiab mind mu kolmanda tööpäeva lõuna ajal puhkeruumist. Võimalik, et ta sattus mu peale kogemata, sest enamik juhte kasutab ülakorrusel asuvat puhkeruumi, või vähemalt nii on mulle öeldud. Kuid tõenäoliselt eelistab tema toas silma paista, seega einestab ta pigem koos meie, alamatega.

„Tere!“ ütleb ta rõõmsalt. „Mina olen Steven.“

„Mina olen Jane,“ vastan naeratades ja sirutan käe.

Ta surub seda õrnalt, sõrmed pigistavad vaevu mu kätt. Põlastan mehi, kes suruvad naise kätt, justkui võiks nende mehelik jõud purustada tema õrnad luud, kuid ma kingin talle särava naeratus.

„Uus tüdruk kontoris?“

„See ma olen.“ Tahaksin lasta käel elutult lauale kukkuda, kui Steven selle lahti laseb, kuid selle asemel panen käsivarred rinnade all risti. Steveni pilk vilksatab korraks mu rinnavaole. Ta on huvitatud, kuid diskreetne.

Kleit on õrn ja lilleline nagu kõik mu viimased ostud, üsna tagasihoidlik, kuid ma olen palju nööpe lahti jätnud. Meie Stevenile meeldivad siis rinnad. Minu omad pole suured, kuid need on olemas ja ma olen need ülespoole surunud, et need näeksid välja rohkem C- kui B-suurused. Talle meeldib tulemus. Kui ta mind

kunagi alasti näeb, on ta pettunud, kuid see töötab ainult minu kasuks.

„Mis toob sind meie väiksesse kontorisse?“ küsib mees.

„Ah, tead küll, ikka sama vana laul. Tulin mõne nädala eest linna tagasi ja kuulsin, et teie, kutid, vajate kogu aeg andmesisestajaid. Nii et siin ma nüüd siis olen.“

„Alles lõpetasid ülikooli?“

Olen kolmekümneaastane, seega naeran tema meelitus üle. „Pigem keeruline lahkuminek.“

„Tean, mida see tähendab,“ ütleb Steven ja toetab puusa puhkeruumi kööginurga kapi vastu, pilk huvist säramas. Tüdruk, kes elas äsja üle raske lahkumineku, on haavatav. Ta arutleb endamisi, kas saab mu voodisse meelitada. „No tere tulemast tagasi Minneapolisile!“

Jah, sellest on kaua aega möödas. Liiga kaua. Oleksin pidanud aasta tagasi naasma. Kaks aastat tagasi.

Mikrolaineahi tema selja taga kõllab. Mu kurb lõunasöök on valmis. Steven astub kõrvale ja ma lasen tal näha madala kalorisusega odavat toitu pakkuva brändi nime, enne kui kapile jätnud karbi võtan ja prügikasti lennutan. Mul ei lähe rahaliselt hästi ja ma üritan kaotada viit üleliigset kilo. See on see, mida tema näeb.

Kuid tõde on see, et olen peaaegu kindlasti Stevenist rikkam ja mu kehaga on kõik korras. See töötab, ma olen piisavalt vormis ja keegi ei vaja seksimiseks ideaalset keha. Seks on odavam kaup ja sellega äritsemiseks on iga keha valmis. Mind ei huvita armastus, seega ei kuluta ma aega muretsemisele selle üle, mida mu partnerid minust arvavad. See, et ma ei tunne häbi, lihtsustab asju.

Tean, et selline enesekindlus hirmutab Stevenit, seega naeratan ujedalt ja võtan laineahjust välja oma madala rasvasisaldusega bõfstrooganovi.

„Näeb maitsev välja,“ valetab mees, justkui ma ise ei näeks kakavärvi kastmehunnikut liiga pehmetel nuudlitel.

„Kui soovid, teeme pooleks,“ pakun.

Ta naerab selle üle liiga valjult. „Ma lähen kraban alt kohvikust lihapallivõileiva.“ Mehelik toit. Liha ja pallid ühekorraga. „Aga aitäh pakkumast!“ lisab ta rõõmsalt. „Kas ma saan sulle ka väljast midagi tuua? Kohvi?“

„Ei, aitäh. Ma võtsin kodust teed kaasa.“ Tõde on see, et ma vihkan teed, aga joon seda Steveni pärast lahja ja leigena.

„Mis siis ikka, väga tore oli sinuga tuttavaks saada, Jane. Pärast näeme.“

„Seda võin peaaegu et garanteerida.“ Kui ta naerma hakkab, muigan uhkelt tema reaktsiooni peale. Ta premeerib mind silmapilgutusega.

Kui ta on läinud, hakkab sööma oma madala rasvasisaldusega bõfstrooganovi ja teen lahti raamatu, mille olen käekotti pistnud. Lugemine on mu lemmikhobi. Seda ei pea ma teesklema.

Peatükk 3

Asi ei ole selles, et mul poleks tundeid. Mõni emotsioon mul ikka on. Päriselt. Tavaliselt aga ma lihtsalt valin, millal neid tunda. Veelgi tähtsam on see, et ma valin, millal neid mitte tunda.

Ma ei usu, et sündisin sellisena. Kahtlustan, et varem ma tajusin asju liiga sügavalt, kuni mu aju lülitas end ümber, et mind kaitsta.

Mu vanemad on endiselt elus ja koos ning arvan, et nad armastavad mind. Kuid nad armastavad mind nii, nagu hoolimatu laps armastab lemmiklooma. Ühel päeval liiga palju tähelepanu, järgmisel aga täielik eiramine. Muutused olid liiga suured, et suuta neid noorena üle elada, seega õppis mu aju neid eirama. See pole asi, millesse ma praegu soovin süveneda. See on minu jaoks loomulik. Ma jälgin inimeste emotsioone, kuid osalen neis harva.

Räägin aeg-ajalt oma vanematega, kuid tavaliselt ainult jõulude ajal. Kui satun Oklahomasse, lähen neile külla, kuid kuulge, kes siis Oklahomasse satub? Saadan mõlemale igal sünnipäeval raha. Seda on neil alati tarvis.

Ma ei vihka neid. Ma lihtsalt ei saa aru, miks inimesed tunnevad vajadust üritada ikka ja jälle suhelda toksiliste pereliikmetega. Ma tean, kes on mu vanemad. Nad pole kõige halvemad, kuid on siiski kohutavad ning mul pole vaja oma ellu nende kaootilist

sisse- ja väljakäimist, kui ma seda ei oota. Nad kasutasid ära kõik võimalused mulle haiget teha, kui olin väga noor, ja praegu nad ei suuda mulle haiget teha, isegi kui seda tahaksid. See on kõik.

Kui ma neile jõulude ajal helistan, kuulan nende juttu probleemidest ja ebaõnnestumisest ning mina käin välja mõne loo Malaiasia elamisest ja töötamisest. Nad räägivad ka, millega mu vend Ricky tegeleb. Ma ise vennaga ei räägi. Mul pole midagi öelda sellele toslemist sitapeale, kellel on vangistuste vahepealsetel nappidel aegadel õnnestunud nelja naisega viis last teha.

See on minu pere.

Mis puutub sõpradesse... noh, Meg oli mu parim sõber meie esimesest kohtumispäevast peale. Praegu on ta surnud.

Peatükk 4

Kuu aega tagasi töötasin ma veel suures Aasia tootmiskonglomeeradis Ameerika impordi- ja ekspordivolinikuna. Elasin Kuala Lumpuris moodsa kõrghoone uhkes korteris, mis oli sisustatud läänelike luksustega. Mulle on alati tundunud naljakas, et kodumaalt lahkunud ameeriklased teevad harva ise süüa, kuid vajavad suurimaid ja parimaid köögiseadmeid. Mina kaasa arvatud. Mulle meeldis väga mu särav kuue põletiga pliit.

Mul oli vaade kogu linnale, mis päeval paistis üsna pruun ja udune, kuid öösel säras nagu tähistaevas. Ma käisin pidudel. Pidusid oli kogu aeg. Otsin brändikleite ja -kingi. Mul pole vaja ilusaid asju, aga need meeldivad mulle väga.

Nüüd elan ma igerikus kahetoalises korteris, mis asub uuest töökohast kolme kvartali kaugusel. Hakkasin seda üürima, sest see on kontorile lähedal ja madala tasu sees on ka head turvameetmed. Praegu teenitava vähese tunnipalga juures võiksin seal peaaegu et elada. Kogu mööbel on samuti odavalt renditud.

Minu Malaisia tööandja arvab, et hoolitsen sureva sugulase eest. Nüüd on mul selle väikese seikluse jaoks aega vähem kui viiskümmend päeva. Kui kauemaks jään, kaotan oma töö. Ja mulle meeldib mu töö. Mulle meeldib mu elu. Mulle meeldib korter

Kuala Lumpur. Tahan sinna tagasi jõuda, kuid mitte enne, kui olen siin lõpetanud.

Mulle meeldib ka Minneapolis, kuid tean, et lahkun siit hea meelega. Megist on siin liiga palju mälestusi. Või peaksin ma tahtma jääda, et saaksin teda mäletada ja teeselda, et võin temaga iga hetk kokku puutuda? Ma ei tea, kuidas lein toimib. Mul pole aimugi, mida peaksin ootama või isegi seda, mida peaksin tahtma.

Kuid minutaoline tüüp ei muretse eriti tuleviku pärast. Kui kaotan töö, võin korteri Malaisias maha müüa ja kolida New Yorki. Olen alati Manhattanit armastanud. Selle asemel et sõltuda Megi energiast, mis mind inimlikuks tegi, saaksin ehk loota selle linna hullumeelsele südamelöögile. Melodraamadele, mida mängitakse igal tänaval ja iga hoone igal korrusel. Kui mind ümbritsevad sellised emotsioonid, võib see mulle hästi mõjuda.

Kuala Lumpur on ka selline, aga ma ei räägi piisavalt malai keelt, et sellesse päriselt süveneda saaksin. Minneapolis on suvel okei, kuid talvel liiga tühi. Ja minus on liiga palju jääd, et elada pimedas ja külmas.

Täna ei pörka ma Steveniga puhkeruumis kokku ja hakkan juba muretsema, et ma pole temas parajal määral huvi äratanud. Kui ta jääb kaks lauarida edasi ühe juhendaja juures seisma, võtan ma kampsuni seljast ja hakkan hajameelselt mängima nõõbiga kleidikaeluses. Võtan selle lahti, panen kinni. Võtan lahti, panen kinni. Lasen sõrmeotstel puhata oma paljal nahal. Lasen neil madalamale vajuda. Kui ma pilgu tõstan, näen, et Steven vaatab minu poole. Ma neelatan, naeratan ja langetan häbenedes näo.

Mõni hetk hiljem heidan talle pilgu läbi ripsmete. Ta pilgutab mulle silma. Ma itsitan.

Kokkuvõttes on see korralik etendus. Ja loodetavasti see töötab.